

Publicerad 2011-06-07 15:14 av Lena Själsöga Keijser  
**vissnad**

mina marker är

vissnade

alltmer

ser jag

mina ensamma stränder

där vattnet ryggar

vågorna söker ej vägar till

där vattnet inte krusar sin yta av min blick

ja

jag vet

solorden kommer från urkällan

ur hennes öga

det står en brunn dit du kan vandra

locket öppnas vid dina händers rörelse

skåda solbladen stiga upp ur hennes öga

det växer ett träd

livets

där vart blad rör vid varandra

där krona skänker lindring däri dina fötter bränns

där stammen är fylld av längtan till att böja sig

röra vid ditt trötta

ökenvinden andas

hon höll allt i sin famn i sitt bröst

släppte detta fritt

hon vattnade jorden med det upptagna smälta lidandet

i berg

ur berg

växa den vita liljan

gralens kalk

ja allt detta vet jag

dammet lägger sig efter trummans virvlar

ödslig öde marker blickar jag in i

alltmer ser jag mina ensamma stränder

där vattnet ryggar

vågorna söker ej vägar till

där vattnet inte krusar sin yta av min blick

sakta sjunker jag in i

sanden

sanden bevarare

---

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Lena Själsöga Keijser med Poeter.se id #21311 innehar upphovsrätten